

DE FEBBLA

'Op kantoor vroeg weggegaan maar thuis ben ik te laat'

Het adagium *Virtus nobilitat* is vervangen door een nieuw devies: *vrije tijd adelt!* Maar geldt dat ook voor de advocatuur en de rechterlijke macht? Over de zoektocht naar het evenwicht tussen werk en vrije tijd.

Martine Goosens
freelance journalist

Mr. Paul Wanders (40), advocaat bij Boekel de Nerée in Amsterdam, getrouwd met Mayke Joustra. Samen hebben zij drie kinderen: Koen (12), Pien (10) en Cato (6).

Woensdagavond 21.45 uur in Heemstede: Paul Wanders is net thuis en kijkt tv, Ajax speelt tegen PSV en dat wil hij niet missen: 'Nu mijn vrouw Mayke er niet is kan ik zonder mij schuldig te voelen voetbal kijken. Zij haat sport terwijl ik juist een liefhebber ben. Na mijn middelbare school heb ik de sportacademie gedaan, maar toen ik 22 was en afstudeerde dreigde het vak gymnastiek in de bovenbouwklassen afgeschaft te worden en viel er als gymnastiekleraar geen droog brood te verdienen. Ik besloot rechten te studeren en werd advocaat. Inmiddels ben ik partner bij Boekel en sinds drie jaar voorzitter van de sectie vastgoed. Gemiddeld werk ik tussen de 50 en 60 uur per week, verdeeld over vierenhalve kantoordag. Vrijdagmiddag werk ik thuis, maar omdat ik dan ook voor de kinderen zorg komt daar in de praktijk weinig van terecht. Als ik ga vissen met de kinderen neem ik me voor vakliteratuur te lezen op het bankje bij de vijver, maar geregeld gaat mijn werktas maandagochtend ongeopend

mee terug naar kantoor. Ter compensatie van die magere thuiswerkmiddag werk ik de rest van de week langer door, meestal tot ongeveer 21.00 uur, met uitzondering van dinsdagen want dan los ik om 18.00 uur de oppas af. Omdat ik het vak spannend en uitdagend vind breng ik het harde werken met veel plezier op, maar meer tijd zou ik er beslist niet aan willen besteden. Ik zie wel op tegen het vooruitzicht dit tempo nog twintig jaar vol te moeten houden. Niet omdat ik het niet leuk vind, integendeel, maar in combinatie met mijn privéleven is het best zwaar.

Terwijl de rest van het gezin nog sliep ben ik vanmorgen om 6.00 uur opgestaan om om 7.00 uur achter mijn bureau te kruipen. Voor het kort geding van 9.30 uur moest de laatste hand worden gelegd aan de pleitnotitie die ik gisteravond in concept per fax thuis ontving van een medewerkster. De gewijzigde versie lag vanmorgen vroeg klaar. Hoe lang zij er nog aan gezeten heeft heb ik eigenlijk niet gevraagd, maar ik vermoed tot ongeveer 22.00 uur. In elk geval minder lang dan de vorige keer, toen zij tot 7.00 uur 's morgens had doorgewerkt om vervolgens thuis snel te douchen zodat zij op tijd was voor de zitting van 9.00 uur.

ALS A N S

Foto's: Frank Grosfeld

Die zaak verloor ze, maar dat kan gebeuren. Evenals overwerken hoort verliezen bij het vak, bij voorbaat gewonnen zaken zijn geen zaken.

Als stagiaire werkte ik bij Loeff en Van der Ploeg en in die tijd was zondag op kantoor meer regel dan uitzondering. Alhoewel wij tijdens mijn stage twee kinderen kregen vond ik werken in het weekend volstrekt normaal. Tegenwoordig komt werken in het weekend eigenlijk nooit voor, zaterdag en zondag staan in het teken van het gezin. Ik breng de kinderen naar hockey en sta langs de lijn. Weer of geen weer, ik ben erbij. De kunst van het uitslapen ben ik toch allang verlerd. Zelf hockey ik in een veteranenteam van Rood Wit en met kantoorgenoten in de bedrijfscompetitie. 's Zomers tennis ik een keer per week met collega's en huur ik een baan met een vriend uit de straat. Behalve voor sport zoek ik mijn kantoorgenoten niet op als ik vrij ben. Vooral op vrijdagavonden ben ik graag alleen om bij te komen van een drukke werkweek. Het liefst ga ik dan vroeg naar bed, om 23.00 uur lig ik er wel in.

Een verdeling van taken is bij ons thuis nooit ter sprake geweest, Mayke werkte als bedrijfsleidster in de horeca en stopte als vanzelfsprekend met haar baan toen zij zwanger raakte van Koen. Pas toen de kinderen ouder waren is zij weer gaan werken, drie dagen per week op een makelaarskantoor. Voor haar is het wel eens lastig om nooit zeker te weten of ik er zal zijn als ik dat zeg. Soms bel ik haar om te zeggen dat het toch niet lukt of dat ik nog in de file sta. Geregeld bekruipt mij het gevoel op beide fronten tekort te schieten: op kantoor

vroeg weggegaan maar thuis ben ik te laat. Vanavond was ik na een sollicitatiegesprek met een potentieel nieuwe medewerker niet op tijd om de kinderen nog te zien, Mayke had ze al in bed gelegd. Toen ik binnenkwam stond zij juist op het punt te vertrekken naar een bijeenkomst voor haar werk. Het spanningsveld tussen werk en privéleven is onmiskenbaar.

Meer werken voor meer geld is niet aan de orde, financiële zorgen hebben we niet. Maar minder werken voor meer vrije tijd zou ik ook niet willen. Mijn medewerkers kunnen elke dag hun hoofd om de deur steken met de vraag of ik nieuwe zaken voor ze heb. Die zijn er altijd, maar de zorg voor continuïteit geeft een bepaalde druk. Ik ben ambitieus en gedreven, ik wil graag succesvol zijn. Dat ik een goed advocaat ben weet ik inmiddels wel, maar ik heb ook taken en ambities als voorzitter van de sectie, die inclusief ondersteunend personeel uit ongeveer zeventig mensen bestaat. In principe zou ik parttime kunnen werken om meer aandacht te besteden aan het thuisfront; de betrokkenheid die ik bij mijn werk voel geldt in nog sterkere mate voor mijn gezin. Maar ik worstel met het dilemma: als ik nu minder zou gaan werken zou dat niet zijn omdat ik minder op kantoor wil zijn maar omdat ik meer tijd thuis zou willen doorbrengen. Maar als ik minder werk mis ik kansen op kantoor. Die vrijdagmiddag thuiswerken zie ik als eerste stap in de richting van mijn gezin, maar of en wanneer ik een tweede stap neem kan ik nog niet zeggen.' ■